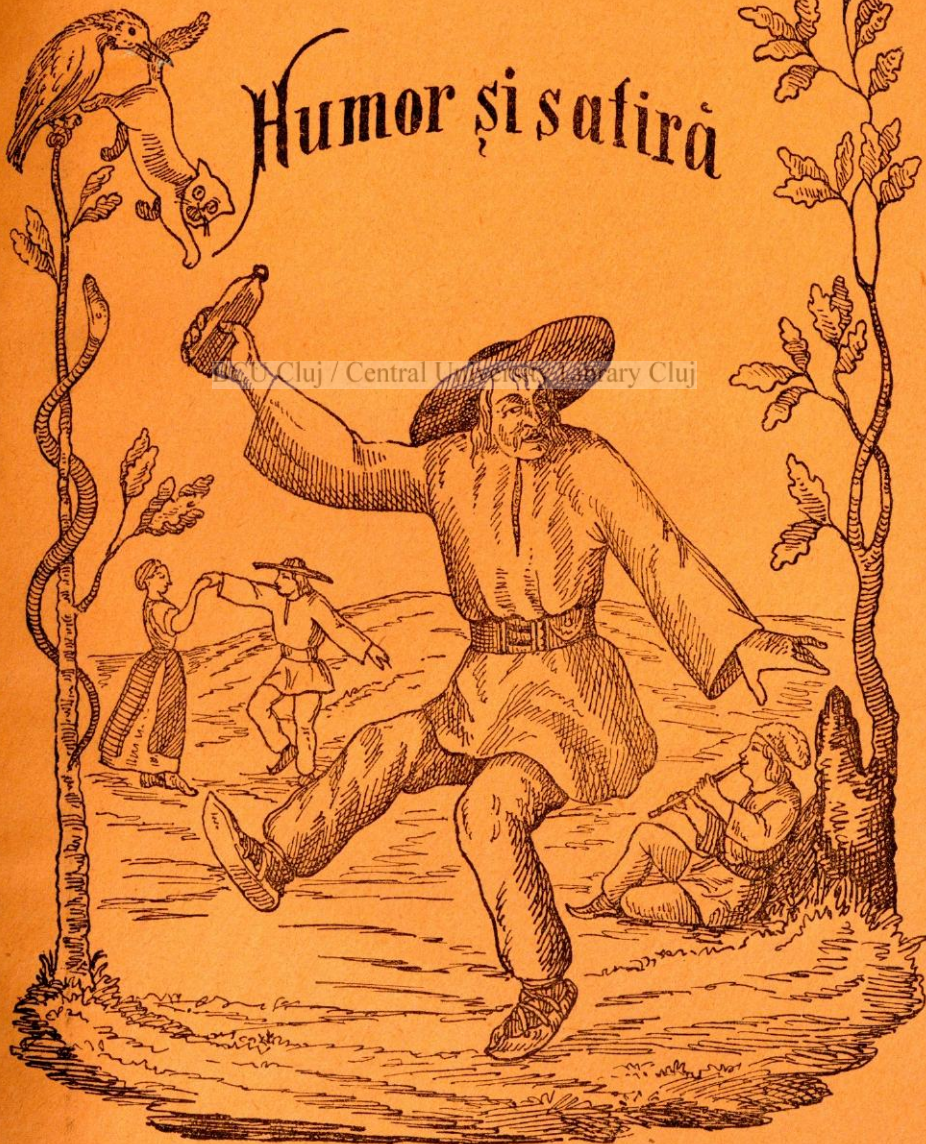

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Cum stăm noi?

La acésta întrebare, după datinele vechi,
Am puté lesne respunde: stăm cu capu 'ntre urechi,
Și cu grumađii 'ntre umeri, cum stau și alți botezați,
Stăm cum ne apucă vremea, și mâncăm și nespálați,
Că dóră ne-a venit vremea se fim și emancipați
Cu deosebire-acuma, că suntem civilisați!

Stăm bine, cu mic cu mare, stăm cu mânurile-'n sin
Și ródem câte-o cârmóje, mai gustăm și nițel vin
Apoi đicem: ce ne pasă? sciu că n'om domní pământul,
Dór n'om cerca ca Eol, a vírî-'n desagă vântul!
Ce se ne frământăm mintea a stórce din stâncă stropi,
Că de vom murí odată, nu ne-or duce șepte popi!

Dar' de mórte n'avem frică, noi avem o mângăere:
»Banul cel reu nu se pierde, omul ticălos nu pierel!»
Așa stă scris la scriptură, la prorocul Habacuc,
Deci de mórte n'aveți frică, eu grija ei nu o duc!
Căci scumpa mea mângăere o rosti o sfântă limbă,
Deci putem fără sfială a croí câte o đi strimbă!

Nici nu e ađi ca odată se avem lipsă de ómeni,
Nu! ba tocmai din potrivă, avem ómeni și neómeni,
Cari ar fi în tot minutul în stare a consuma
Miliónele lui Rotschild, numai de le-ar căpăta,

Ba, 'ai noștri dinți și măsele, ce natura ne-a 'nzástrat
Or róde chiar și pe dracul, care-i mai încornurat!

Dela nenea „frunză verde”, ce tae frunze la câni
Până lai cei decorați d'ai sistemului stăpâni,
Toți cu toții, mic și mare, cu nadragi ori cu crátință
Suntem ómeni de parolă, Romanași de bună viță
Lați la pungă, rói de lucru, dar' grozav de buni la gură,
Cap și fóle ni-s croite espress pentru beutură!

Pretotindenii, în tot locul, avem ómeni curioși,
Ce ar fi demni în tot minutul a fi pe la tîrguri scoși
Și-arętați pentru pãrale, ca și pre urangutani
Căci jipóe în tot chipul pe bieții simplii țărani,
Apoi strigă-n gura mare: eu lucru și mă trudesesc
Neamul se mi-lu fericesc!

Avem, Gott sei Lob und Dank! mulți preoți cu crucea-n sin,
Cu gândul la tuz de dobă, și la glajile cu vin
Cari dau pildă, dau esemplu, turmei ce o călbăjesc
Purtându-o prin morășcini, printre neamul broscenesc;
Cu astfel de preoți cinstiți
Se nu fim noi fericiți?!

Avem dascăli o mulțime, dascăli mari și dascăli mici
Unul mai bun decât altul, toți procopsiti și voinici
Cari pentru a lor chemare nu dorm două și trei noți
Ci fac chemie' analiză la vin, bere și rachie
Și cetesc literatura lui Ticze et Companie
Până deslégă enigma că a lui Bachus nepoți
Suntem noi; deci, bré, vorbiți:
Nu suntem noi fericiți?!

Și advocați o mulțime ni-am făcut in scurtă vreme
Și mulți din ei sunt pãrjol, a stringe bani nu li lene
Și a ne-'ncurca-n procese, și a ne căsciga dreptul,
Care avëndul în mână, putem fuduli lua bățul
Și traista de cerșitori; en mai vorbiți
Nu suntem noi fericiți?

Avem noi și personaje, ale căror scump nume
 Vrednic este-n istoriă cu aur curat al pune;
 Pentru pildă, colo-n Cluj, chiar la universitate
 Avem pe Moldovan Gergely, ér în Ilva p'al lui frate,
 Unu-nvétă, ce nu scie, râmlenenile mlădițe,
 Altul nu scie ce 'nvață p'alui Marte porodiță;
 Cu-'acești doi frați procopisți
 Se nu fim noi fericiți?

În Năsăud, un bălaur, precum Tribuna ne spune,
 Încă și-au pus caru-n pietrii a ne duce pe căi bune;
 El c'alui diplomație în scurt ne-a ferici
 Cât de marea bucurie chiar din piele vom sărf;
 Se ve spun scumpul lui nume, cred că nu mai trebuesce,
 Căci, rîdînd și făcând glume, Jon Ciocan se iscălesce.

Și avem mare nădejde, că el ne v'a ferici
 Sciind face fôrte bine complimente lui Bánfy
 Care, în locul lui Marte, pre Năsăudeni protege
 Și, că nu le vrè perirea, asta se prea înțelege;
 Deci sperăm, ba chiar subscriem, că Bánfy și cu Ciocan
 Pre Năsăudeni i-or scôte la fericitul liman!

Mai avem noi o mulțime de bărbați și de femei,
 Ce ar fi buni strinși la olaltă cu o funicea de teiu
 Ca se nu se risipescă, ci se stee-n veci legați,
 Cum stă prins muschiul pe stânca nalților, falnici Carpați,
 Și din a lor scumpe nume un pomelnic se cioplîm
 Cu carele în toți vecii am putè se ne fâlim.

Stăm deci bine, nu-i de vorbă, mai bine nici că se pôte,
 Așa ȃice și Tribuna și Gazetele mai tôte,
 Numai o unică sóiă, Calicul humoristic
 ȃice, că mulți dintre noi se închină lui Izig
 Ori lui Tisza, ori lui Bachus, ori la ȃeul nesciinței
 Care cercuri preste cercuri pune pe dogele minții;

Dară Calicul mințește, noi stăm bine și smeriți
 Și-avem o dróiă de ómeni, cari ni-or face fericiți!

Doine celebre.

- În Făget oraș vestit Și-apoi el cu Velovan
 A morit prota cinstit Să se ducă la Harkány
 Ioanovici cel mult lăudat Se îi spună, rupt, ales
 De 'ntreg cercul blăstămat. Dă el bani? este 'nțeles?
- Dar' cu el nu s'a finit Și-'n scurt timp se spună lor
 Mișelia ce-a domnit Se scie și-al lor popor
 Un' alt pașă a remas Căci altcum ei toți dispun
 Ce pörtă pe popi de nas. De alt candidat mai bun.
- Acel pașă e Musteț Al lor contra candidat
 Om cu vață și isteț Érá este om bogat
 El a fost la Ioanovici Palicucscony Arthur
 Dar' șt-acum la Popovici, Boer mare din Boldur.
- Diriginte de ofici. Acest plan al lui Sedan
 Ce țî-i rade fără brici Aprobat de Velovan
 După el mai e Sedan De Musteț și Bujorcan
 Și cu popa Velovan. Avea scop fórte human.
- Încă și cel din Bujor Ca se între'n alor pungă
 Ește de colórea lor Vre-un ban de-i creț pe dungă
 Esti patru evangeliști Căci așa a fost dedați
 Toți ei sunt liberaliști. Se aibă doi candidați.
- Cel mai înțelept Sedan Num'asa punghița lor
 A tocmit un mare plan Póte suna binișor
 Harkány se candideze Va scăpa de goliciune
 Că așa bani se vèneze. Și înveci cu bani se sune.
- Pe ascuns deci a lucrat Astfel deci s'a statorit
 Cu Musteț a combinat Și cu toți s'au opintit
 Ca se tragă 'n partea lor Popa Iosef din Bujor
 Și pre popa din Bujor. Predica mult la popor.

C'ablegat va reuși
 Cel ce-i dă mai multe mii
 Și-atunci scopul e la loc
 Că v'ajunge Protopop.

Musteți, Sedan, Velovan
 Asceptau dela Harkány
 Ca se capete vr'un ban
 După cum făcuse plan.

Dar' urit s'or înșelat
 Căci nimic n'or căpătat
 Paliculesi cel sgârцит
 Planul lor l-a auđit.

De și-o sută a fost dat
 Lui Iosef cel mult lăudat
 Frumușel el s'a retras
 Și le-a pus pumnul pe nas.

Candidatul celălalt
 A da bani ér nu-i dedat
 Auđind că s'a lăsat
 Paliculesi d'ablegat.

Și așa când a vęđut
 Planul clicei cel astut
 Nici un ban nu a riscat
 Pentru votul căpătat.

Astfel clica cătrănită
 Vęđind cumcă-i păcălită
 S'a întors pe altă dungă
 Ca óri cum scopul s'ajungă.

Deci toți patru s'adunat
 Și au ținut un mare sfat
 La acel'a constatat
 Că Iosof i-a înșelat.

El o sută ar fi luat
 Și nimic lor nu le-a dat
 Pentru care fapt urit
 Toți trei la afurișit.

Că în veci să stea pe loc
 Se n'ajungă protopop
 Ba nici popă 'n parochie
 A lui viță se nu fie.

Și'ntre ei d'aci nainte
 Se nu se mai țină 'n minte
 Ast decis mai sus luat
 Toți trei l-a esecutat.

Căci pre Iosof din Bujor
 Cu al lui întreg popor
 La banchetul ce s'a dat
 Nici decum nu s'a 'nvitat.

La acel banchet vestit
 Ce Harkány l'a cinstit
 Din Români cei fruntași
 A fost toți cei trei pungăși.

Vestitul vátav Musteț
 Cu Sedan Vulpoiu isteț
 S'a 'nțeleș că Velovan
 Se vorbescă lui Harkán.

Să-i spună după tipic
Că n'a fost lucru pré mic
Pre Iosof dela Bujor
A-l desface de popor.

Și pre contra candidat
Numai logicul lor sfat
L-a făcut de s'a retras
Cum a vrut aș'a-arēmas

Velovan cel îngâmfat
De onórea ce i-au dat
Pe o masă s'a suit
Mai departe a vorbit.

Pe Harkány l-a lăudat
Că e mare diplomat
El apa n'a turburat
În a țării mare sfat.

Șése ani au tot tăcut
Ba nici dietă n'a vădūt
Și-un astfel de deputat
Este demn de onorat.

Și cu atâta mai vėrtos
Că nu-i trebe os de ros
Cum la mulți le-a trebuit
Când la noi a reeșit.

Maniu, Besan d'ablegați
Pe răchiă și cărnați
Astăzi sunt ómeni avuți
Și ne las' acuși desculți.

Ba din tot câștigul lor
Cine are ajutor?
Unde cauți, suspin, oftat
Pe popor l'a desbrăcat.

Pe când del'al nost Harkan
Ne mai pică și vr'un ban
Și când vine la oraș
Ne cinstesce papricaș.

Și ca om bun de natură
Ne dă și de beutură
Cu 'n cuvēnt e om cinstit
Ce merită-a fi iubit.

Ast discurs când la gătat
Velovan a fost lăudat
Și precum i-s'ar fi dis
Un brū roș i-s'a promis.

Încântat de promisiune
A 'nceput a le mai spune
Cumcă el Musteș Sedan
Cinste-or face lui Harcan.

Și 'n contin' pân' ce-a trăi
Ablegat tot el va fi
Acest mare-angajament
A produs pentru'n moment,

Așa voiă la bețiă
La borite și porciă
Încât nu s'or mai vădūt
Unii p'alții cunoscut.

Sub mese erau trîntiți
 Și ca porcii morceliți
 Mai târziu când s'au trețit
 Atunci Harkany a vorbit.

A laudat pe Velovan
 Pe Musteț și pe Sedan
 Cumcă cinstea veda lor
 Ce o au ei la popor.

Pentru el este garanță
 Și destulă siguranță
 Că nici când altul va fi
 Ablegat pân' ce-a trăi.

Deci rogă pe Ddeu
 Ca se-i apere de reu
 Ér la Tisza va lucra
 Pe toți trei ai decora.

Astfeliu nunta s'a gătat
 În cercul mai sus lăudat
 Cei trei clăcași, Velovan
 Cu Musteț și cu Sedan.

Sunt în mare acceptare
 Pentru a lor decorare
 Până-atunci deci se cuvine
 Și românii-ar face bine.

Se procure stêlpi și sfori
 Pentru așa conducători
 Sê-i achețe-'ntre hotare
 Sê se mire mic și mare.

Se cunoscă 'n viitori
 Toți ai nostri următori
 Cum s'or stins trei belitori
 De națiune trădători.

Deci noi toți se le poftim
 Ca se n'aiba mare chin
 Când i-om vedé acățați
 Pe acești trei blăstămați.

Se ajungă limba lor
 D'un cot scósă la stêlpsor
 Éră ochii scoși de cióră,
 Până atunci ei se nu móră.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule, hai la Abrud
Unde-i aurul cel mult
Și jăcă una 'ndesat
Că te-or pune deputat!

Hop Mărcuț într'-un picior
Și ie pe Bariț Victor
Și pe Tobiasș Sándor
Că-s notarêși plin de dor!

Ei doresc un mândru nume
În a lui Tisza Kalman lume
De aceea din sat în sat
Corteșesc la deputat!

Marcule cu cap de cal
Đi: io-s guvernamental
Și primul alegător
'Ti va fi Bariț Victor!

Apromite apoi bani	După ce ți-or da votul,
Și capeți din Buciumani	Fă cu ei, ca cu porcul,
Nemeși câți frunză și ierbă	Le ți: voiurgia lumii
Numai bani de astă trebă!	Ajunge-ați pe lațul funii!
Mergeți-or la votisare	Jupâne Bariț Victor
Pentru puține părale	Și tu Tobiasș Șandor
Bocotani din Valea albă*)	Tu Meteș cu Manovici
Care mor cu ierba-n barbă!	Mergeți dracului de aici!
Merge a gozariul Bembea	Merge-ți Bembe și Corpade
Și crișmariul Corpadea,	Și tu Lup in două labe
Ce mulți ani a dascălit,	Merge-ți până la crețul
Ear' acum e gros la plit!	La Macavei calicul;
Tot din Poeni, hop țup, țup!	Tus opt vē luați de mâni
S'a duce dascălul Lup	Și mergeți din stâni în stâni
Ear' dela Bucium Șeasa	Cerșind zăr dela ciobani
Pe Crețul li căpăta!	Ca votați din Buciumani!
Din vestitul Cărpiniș	Sătui de zăr când veți fi
Merge-a domnul Manovici	Cum se satură câinii
Și cu preotul Meteș	Mergeți la gazda băii
Cu bețivul nevoeș!	Dóră v'a părăclui!
Aceștia, cu dumniata,	Părăcluiți mărunțel
Decumva n'-or votisa	Svirr cu voi în Abușel
Fă-mii săgeți la șteampuri	Sē nu rămână atom
Și mii spală in hapuri	Din lingăi cu tip de om!
Dar' prea cred c'-or votisa	Marcule cu plitul ud
Numai bacșiș de li da	Jócă raita prin Abrud
Căci și acum la 3 Brumar	Și ié pe frate-to Gall
Au votat cu un husar!	Și milu jócă ca la bal!

*) La Bucium Poeni Țic și Valea albă.

Căci, bine de li juca
 El ți-a da ținghilia,
 Preut vei fi la altar
 Ca domnul cărămidar!
 Hop, că Gall te-a redica
 Ca și pe George Sturza
 Din calic cărămidar
 La preut demn de altar!

Ié deci pe jupânul Gall
 Și-l du-n galop ca p'un cal
 Să-ți de recomandație
 Că ești vrednic de popie!
 Altu apoi nu mai juca
 Până anul s'a găta
 Ear' în anul ce-a veni
 Vedea-vom ce va mai fi!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Cum mai stai tu cu parochienii tei sote?

Pupăză: Ca cióra-n par! — Acum 20 de ani, când m'am făcut popă aici; 'mi-au promis ferdela, acum nu 'mi mai dau nici mirță, dicënd, că executorii de dare le iau, ce au, cu găleata!

Colac: Voi uniții aveți cel puțin porțiuni canonice!

Pupăză: Da, avem! — Eu cel puțin am atâta porțiune canonică, de toți canonicii din Europa s'ar putè canoni în ea, cu deosebire, decând 'mio gunoesc cu ciocărlile!

Colac: Te abați de la întrebare sôte — eu, cu întrebarea mea, cum mai stai tu cu poporenii tei? — am voit se aflu, dacă 'ți-a trecut vrunul la calvinism?!

Pupăză: Treacă de pe mine la turcism, numai se 'mi dea ferdela!

Colac: Botâr de' s'ar face turci! — Turcii's cel puțin ómeni de omenie, și buni creștini, dar' ai voștrii, precum se scrie în gazete, se fac calvini!

Pupăză: Parochienii mei, chiar calvini sê se facă, tot nu-'i ia dracul!

Colac: Dracul n'a avè ce face, decât sê se bage în parochia ta, unde neci tu n'ai ce mânca!

Pupăză: Atunci bage-se'n parochia grecilor din Brașov, care dispun de sute de mii, și n'au popă!

Colac: Oho, da Băiulescu ce-'i, nu-'i popa grecilor din Brașov?

Pupăză: Ba el, câtă minte are, ar fi, dar' dracul, că grecii nu mai vreau se fie parochienii lui, ear' păstorul fără turmă, e ca ciobanul fără strungă! — Dacă Băiulescu mai vrè se mâne greci în strungă, nu-'i remâne alta, decât sê se mute la Blaj!

Colac: Pe grecii voștrii din Blaj înzădar îi mai mâni în strungă, aceea nu mai dau lapte, au sterpit cu totul. — Apoi Băiulescu nu-și spală gura la Dumnezeu pentru greci uniți!

Pupăză: Atunci rămâe cu gura nespêlată!

Colac: Nu te dóră pe tine capul lui Băiulescu! — Acesta-și face, ca mâne, o parochie de meseriași, și nu mai are lipsă de grecii din Brașov, care numai de aceea

se mai închină lui Dumnezeu, pentru-că biserica lor are multe pițule!

Pupăză: Ei, și tu dór' nu te închini la Dumnezeu pentru pițulele, ce 'ți dau parochienii?!

Colac: Eu cel puțin me închin la Dumnezeu în limba poporului, care 'mi plătește, și, dacă Dumnezeu nu me aude, poporul nu 'mi pôte împuta, că l'am mințit rugându-me pentru el lui Dumnezeu! — Grecii din Brașov însă 'și-au uitat de mult limba, și dacă 'și vor aduce, în locul lui Băiulescu, un popă grecesc, acesta se pôte ruga și dracului pentru ei, devreme ce ei nu mai știu bómbă grecește!

Pupăză: Mă, Dumnezeu știe tóte limbile, și d'aceea, pe grecii din Brașov îi pôte lua dracul, și dacă popa lor se rógă lui Dumnezeu în limba grecească!

Colac: Tu vorbești ađi d'a boii-nchiși sóțe: Bună-diminéța Comsóc — mulg' astă oae — da Comșa acasă-i — ba dá puțin — secațiar urechile — bogdeaprostea! — Eu țin, că popa se se róge lui Dumnezeu în limba poporului, care-i dá prescura de tóte ăilele. Popa, care se rógă lui Dumnezeu într'o limbă, pe care poporul n'o înțelege, e un șarlatan, întocma precum sunt teologii voștrii dela Gherla, care învétă teologia latinește, sau ca cei dela Oradea mare, care o învétă ungurește, pentru-ca, devenind popi, Dumnezeul românului se nu-i înțelegeă, când se rógă la el, dar' ei tot se'si afe la români prescură de tóte ăilele. — Mă! Dumnezeul românului știe numai românește, și românul n'are lipsă, ca Dumnezeul lui se știe alte limbi! — dar' — adio — eu me duc, că aștept pe protopopul în visitațiune canonică. . . .

Pupăză: Așteptarea-i sapa și lopata!

Cocóna Gurădulce.

Cât, că voi țineți jurfixurile pe coperișurile caselor, și nu ve mai interesați, de ce se întâmplă-n casă!

„Jurfix“, însemnează, pe românește, suprema curte de apel, în care judecă femeile, și dela care, mai sus, nu există apelațiune. Cât!

În zilele mele, se adunau femeile, ca se tórcă, sau se lucre altceva în societate, ađi se adună, una la alta, ca se mănca, se-și admire tacámurile de argint, aur etc., se-și ruineze bărbații, și, după-ce s'-au săturet de mâncate și beutură, se judece tótă lumea în absință. Cât!

Eri dimineța tocma, când îmi beam cafeaua, și mâța, de flămândă, gata se'mi obóre răvarul cu laptele, cine 'mi întră'n odaie? — coconul Sfeclescu! — cu'n:

— Bunădimineța cocónă Gurădulce!

— Bună-ți fie venirea chir Sfeclescule! — Vrei dór' se'mi obor cuptorul, de bucurie, că te vöd odată la mine?!

— Nu, cocónă Gurădulce, că mergem înspre iarnă, și vei avè lipsă de cuptor! — Bucuria e din partea mea! — Nevéstă-mea 'mi-a încredințat onorabila misiune a te invita pe ađi séra la noi la un jurfix!

— Ce spui chir Sfeclescule? — E dór' o nóuă crisă a Tribuniștilor în prospect?

— Știe Dumneđu și nevéstă-mea! Eu, înaintea nevestei mele, nu fac în politică, ca și Slavici, înaintea curții cu jurați dela Cluj, ci fac, unde pot!

— Da cum ai venit pe gerul acesta așa ușor îmbrăcat?

— Între noi đis, cocónă Gurădulce, după-ce ne-am făcut cu nevéstă-mea socotéla jurfixului de ađi, am aflat, că, după ce tóte celelalte le-am luat pe credit, peștele neapërat de lipsă la jurfixuri de prima calitate, ne lipsește, și, pe așteptate luat, s'-ar putè împuti, 'mi-am pus gherocul de iarnă, până la prima, în Versatzamt, sau pe românește, zălog!

— Bine, bine, chir Sfeclescule! — Ce nu face un bărbat bun pentru decorul nevetei sale?! — Spune cocónei Sfécla salutările mele, și că'mi face o deosebită onóre a participa la jurfixul ei de ađi séra! — Căt!

Dup'un reciproc „la revedere“ am rămas singură, 'mi-am hrănit mâța, și apoi m'-am apucat de toaletă, pentru-că, la un grand jurfix, toaleta nu póte fi mai puțin grandă. Până târđiu séra, m'-am neteđit mereu, n'-am avut timp neci d'a mai mânca, dar' altcum și alte dame, când se

învită la jurfixuri, nu mănâncă câte două trei zile mai nainte, numai ca se aibă apetitul recerut la lauda bucate-
lor, ce li se pun înainte. Câț!

La 8 ore séra, gata fiind cu toaleta prescrisă, 'mi-am luat mâța-n brate, în loc de muf, pentru-că eu fără mâța nu plec la neci o societate, și, mergând pe strade cătră locuința cocónei Sfecla, trebuie că am apărut fórte în-
teresantă, devreme-ce, cu cine me întâlneam, sta în loc și apoi pornè după mine, întocma cum pleacă publicul din Sibiiu după banda muzicii militare, când face serenade. Câț!

Când am intrat în curtea casei, unde locuește cocóna Sfecla, din cuartirul ei se auđe o gălăgie, ca dintr'o sina-
gogă ovrească. 'M'am întârziat — cugetam în mine, — cocónele's deja bete! Câț!

Suind pe trepte, se deschide ușa antichambrului, un husar îmbrăcat după tipicul militar, mă primește, îmi ia mantaua din spate, pălăria din cap, le pune bine, apoi îmi deschide ușa salonului, unde tóte damele erau deja adunate, și le sunau pupezile, ca clopotele dela móră, când se gată măcinișul. Câț!

Intrând eu în salon, pare-că ai aruncat o peatră în lacul cu bróștele: D'-odată s'a făcut o tăcere tainică!

— Bună séra la dómne!

Aaa! — ce târziu — răsună un ison multipupázelnic! — Bună-ți fie înima cocónă Gurădulce, strigă cocóna Sfecla, c'o voce de greuruș amoresat — ce vi așa târziu? — tu ești cea din urmă!

— La fundu's cele ócheșe!

— Hai cuprinde loc cocónă Gurădulce! — Eu me duc se vèd gata-î masa -- me pardonați dómnelor!

— Poftește, poftește — resună d'-odată din 12 guri, ca din 12 șuri!

Abia am putut da mâna cu tóte damele, ce ședeau, parte pe divanul, parte pe fotelurile cele din ȃile din salonul cocónei Sfecla, ca niște corcani bătrâni, numai de jumătate, ca se nu-și turtească kikirikiul, când d'-odată se deschide ușa salonului, și o voce cunoscută resună: Masa e gata, — se poftiți dómnelor! Căț!

Ne-am sculat cu tótele. Fie-car s'-a convins, prin o pipăitură circumspectă, dacă kikirikiul e la loc, apoi consultând oglinda, dacă mai are cap, mergênd marșul gâștelor, ne-am aședat cu tótele la masă. Căț!

Masa era bogat gătită: Trei vase cu flori exotice; două vase de argint cu póme diferite; două tortate late, pe credit luate; forfurii pistrițate, servete chindesite; tocâmuri de argint bogate, sigur împrumutate; și-n vârful buchetului de flori exotice din mijlocul mesei un papagaiu cu pene în tricolori naționale — adevăratul simbol al jurfixurilor de dame! — Căț!

Locul de frunte l'-a ocupat cocóna Sfecla, d'-a dreapta ei, eu; d'-a stânga cocóna Pătrânjăl, ca cea mai bine informată în fleacuri locale; apoi au urmat, în dreapta, cocónele Pupăză, Fleură, Meliță, Cățea și Gurăspartă; în stânga cocónele, Trezescu, Mucedescu, Sărbedescu, Râncețescu și Clocitescu, ear' vis-a-vis de cocóna Sfecla, la celalalt cap de masă, a cuprins loc fata cocónei Râncețescu, care nu vorbea o bómbă, ci ședea la masă, ca un suspin frizat, și se parè, că cugetă mereu asupra nemuririi pețitorilor. Căț!

Afară de tortate, póme și bombóne, șapte feluri de bucate 'și-au dat rîndul la masă, și cocónele, la rîndul lor, o mânau din fâlci, ca turcele, până-ce, la urmă, au stat în bucate, ca calul țiganul în iarbă, până-n genunchi. Căț!

Cu deosebire cocóna Fleură mâncase ca găina din sacul spart, până-ce nu-și mai putè închide ciocul, și cocóna

serbeșescu, atâta se era unflat de multă mâncare și beutură, de ai fi putut cânta cu ea, ca cu niște cimpoi 12 ore, fără ca s'o mai unffi. Cât!

Până-ce o bucată era pe masă, domnea o profundă tăcere, întresuptă prin cârțaituri de dinți, sugeri din buze, și prin adjective veduvite, precum: Delicat, manific, superb, non plus ultra, etc. În intervalul schimbării bucatelor însă se năștè o vorbărie babilonică despre tot ce-'i pe pământ, în ceriu și'n iad. — Și, nu fără motiv țice proverbul românesc: „Muerea-ți judecă pe dracul, și ți-l scôte și dator,“ pentru-că atâtea judecăți s'au făcut la masa cocónei Sfecla despre tot ce-'i cunoscut, și necunoscut, de eu mult me mir, cum cocónele n'au prăsit bătături, sau ochi de găină la limbă. Cât!

Logică, și sistem, în conversațiunile cocónelor adunate la jurfixuri, se nu caute omul. Tóte se tractează după sistemul din bota țiganul. Așa și la jurfixul cocónei Sfecla. Acì s'a vorbit de cutare cocónă, care-'și schimbă servitórele, decâte-ori luna-'și schimba fața; acì de altă cocónă, care, până ce cântă la clavier, își pune bărbatul se legene copii, sau se spele vasele; ucì de cutare tinër, care face cu anii curte la cutare fată, și'n curtea, care-o face, nu affi un cuted; acì de cutare cocónă, din care, fără păcat ai putè face prescurariță, și ea tot își ține, cu bani grei, și cu prescurtarea copiilor, drăguț; acì de cutare bărbat, care, decând 'i-a cântat popa: „Bărbatul se-'și iubească muerea,“ el iubește tóte muerile; acì de cutare fată, care se laudă, că, la tot degetul, a avut 10 pețitori, dar' nu-'și astupă nasul de mirosul laudei proprii; acì de cutare veduvă, care, de jelea cea mare după bărbatu-so, pentru un corn de țară nu s'ar mai mărita, dacă n'o mai cere nime; acì de călugări cu copii, și celibi cu doice; acì de Bismark,

care se căește pentru-c'a ajuns sub pantoful Papei, și de cocónele din reuniunea femeilor române dela Arad, care nu vreau se stè sub popi, ci năzuesc la îndependință suverană; aci de partida din fașă a Tribunei, care nu póte ajunge la uscat, pentru-că-i lipsesc scutecile; aci de crisa șcólei de fete cu îternat din Sibiiu, care, numai sub conducerea unei baronese, putè scăpa de fumuri aristocratice; aci de comitetul asociațiunei transilvane pentru literatura și cultura poporului român, in care iepuri cu 8 picidre se cred destul de curagioși a susține autoritatea de stăpân preste o biată școlă de fetițe; aci de crisa finanțiară a Ungariei, și'n legătură cu asta, că Tisza, ca ministru de finanțe, intenționează a face la grupul de acționari al „institutului tipografic“ din Sibiiu un împrumut de stat în rentă de hârtii d'-ale „bibliotecei populare“; aci despre unirea cătrînței cu vestitul Unguls de Paris, și despre formarea unui costum național-românesc pentru balurile reuniunei femeilor române din Sibiiu; aci despre misiunea culturală, națională română a Blajului, după-ce Ovreei vor ocupa tot terenul, și Blajenii vor fi siliți, sau a se supune tăerii împrejur, sau a părăsi piscul Târnavelor etc. etc. Câț!

Ajunsesem, după multă vorbărie, la a dóua friptură, și încă nu se ridicase neci un toast. Aci me promenesc, că cocóna Pupăză me boldește-'n cóste, și 'mi șoptește la ureche: Veți și ține un toast, că ați sunt 25 de ani, decând cocóna Sfecla s'-a logodit! — Pe mine m'-a surprins șoptitură cocónei Pupăză, și me miram în mine, cum de cocóna Câtea, sau cocóna Gurăspartă, care la tóte ocasiunile jurfixamentale, numèrau între primele toastante, de astădată nu 'și-au spèlat încă gura cu-'n toast. — De aceea, ca se salvez onórea țilei, am tocat de 3-ori c'-un cuțit într'o farfurie, și, ridicându-me cu păharul în dreapta, la umbra

unei tăceri homerice, am ȕis: Prè stimatelor dómne! — (Élyen, se aude din antişamburu). — Noi sèrbăm aȕi cea mai memorabilă ȕi din vieȕa cocónei Sfecla! (Élyen, resună din antişamburu). — Aȕi, dómnelor, s'au împlinit 25 de ani, decând cocóna Sfecla nu mai e fată mare, la a cărei pórtă sbeară tot măgarul — tra — tra — tra! — bóm! — tra — tra — tra — bóm! bóm! — bóm! — uşa se deschide — o voca desperată sună: Foc! — arde la vecinul! . . .

Ca furnicile, după-ce risipi muşunoiul, au sărit damele una printr'alta dela masă şi, care cu haine, care fără haine, stupa la largul! — 'Mi-am luat şi eu mâȕa şi dute — dar' ce vèȕură ochii mei părăsind locaşurile cocónei Sfecla? — husarul din antichamburu, care ne-a luat mantale, şi striga „élyen“, era coconul Sfeclescu. — Cât!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Popa Condac cu popa Prohod.

Condac: Ce motiv psihologic p $\acute{o$ te fi acolo la mijloc unde un tin \acute{e} r, \acute{i} nloc se ia o fat \acute{a} frum \acute{o} s \acute{a} , care-l iube \acute{s} te, ia pe mama fetei de nev \acute{e} st \acute{a} , pe care, de urit \acute{a} ce e, n'-o p $\acute{o$ te suferi?

Prohod: Dac \acute{a} un atare cas e posibil, atunci tin \acute{e} rul singur din acel motiv ia pe mama fetei de nev \acute{e} st \acute{a} , pentru c \acute{a} nu vr \acute{e} s'-o aiv \acute{a} pe ac \acute{e} sta de s \acute{o} cr \acute{a} !

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

BCU Cluj / Centrul de Cercetare și Bibliotecă Cluj

Vai de popa, care, în lipsa de poporeni, cădește sfinților, și, pentru o prescură, e gată a aprinde dracului o făclăie!

* * *

Blajul e câmpul libertății Övreiilor!

* * *

Gura femeii, care n'ascultă de bărbat, se astupă mai potrivit cu palma!

* * *

Pentru un vecin bun nu me uit la 10 tați mașteri, și, pentru o vecină bună, dau bucuros pe sócră-mea dracului de nevastă!

* * *

În comunele, care rămân dascălilor leafa în rate datorate, dascălii visează nunte și pomeni!

O diferență.

Nevésta: Da! da! — Acum vëd eu diferența între tine și răposatul meu bărbat!

Bărbatul: Eu am vëdut diferența mai demult: Răposatul teu bărbat e acum fericit, că a scăpat de tine, eu eram fericit, înainte de ce te-am luat!

Carticică oprită.

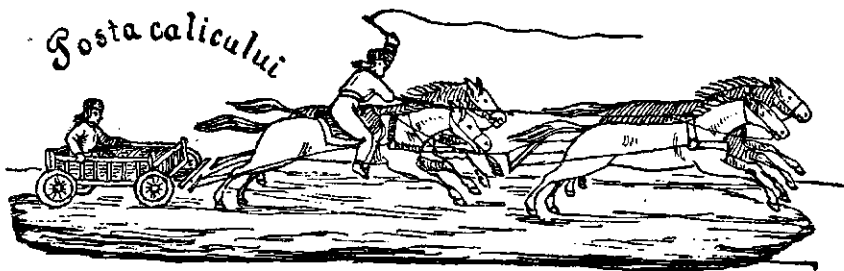
Țăranul: Te rog domnule solgăbirău se-mi dai un pasaport, că eu m'am hotărît se trec cu toți ai mei în țara românească!

Solgăbirăul: Dumniata, om cu stare, vrei se-ți părăsești patria?

Țăranul: Da, domnule solgăbirău, eu am o cărticică, în care, de câte-ori me uit, îmi vine se iau lumea-n cap!

Solgăbirăul: Așa, dumnea-ta cetești cărți oprite, care-ți bagă gărgăuni în cap! — deloc se-mi aduc cărticica aceea încoci!

Țăranul: Bucuros 'ti-o aduc domnule solgăbirău, că e cărticica mea de dare, și mie așa și așa nu-mi mai trebuie!

D-lui F. în V: Administrațiunea noastră susține, că 'ți-a espedat toți numerii regulat. Nu e deci vina noastră, dacă D-ta ai primit numai 5 numeri. Ear' dacă D-ta, la provocarea administrațiunei noastre, nu vrei se plătești abonamântul, e vina D-tale. D-ta putei reclama, și noi îți espedam numerii neprimiți. — Sau, dacă nu-ți convenè a te numèra între abonații noștrii, avei datorința, a nu primi neci cei 5 numeri, și posta ni-'i înapoia. — Un om cinstit nu primește lucruri, cari obligă la plată, dacă nu vrè se le aibă. — Dixi, et cuitavi animam meam!

Mai multor Domni: Iată și ultimul număr al Calicului din anul Domnului 1887, și, dacă neci la urmă nu-'s cele ócheșe ale dorinței D-vóstre, nu desperați. Neci Tisza nu pòte ocroti pe toți flămândii din Ungaria. Nemica-'n lume nu-'i perfect, neci chiar Calicul! — Ce n'-am putut în anul acesta, n'-oi putè pòte neci în cel viitor. Dorința însă de a satisface în tóte părțile am avuto, întocma ca și popa, care a esprimat memorabilile cuvinte: Dracul pòte, pe la tóte!

Cu plăcere constatez, că doina celebră din numărul trecut „În Somcuta mare“, nu privește pe domnul cantor Elia Pop.

Calendarul Calicului pe anul 1888,

unic în felul său, text original humoristic și satiric, cu multe ilustrațiuni, ieșind de sub tipar, se pune la dispozițiunea publicului, cu prețul de 36 cruceri v. a. sau 1 franc.

Cine vrea se ridă în întreg anul, de câte-ori deschide calendarul, cumpere-și **Calendarul Calicului**, care e întocmit pentru trebuințele tuturor **Românilor din Transilvania, Bănat, Ungaria, Bucovina, România etc.**, și, abea într'-al triilea an, e cel mai lătit calendar românesc.

Toți cei-ce comandeză Calendarul Calicului spre vânzare, sau colectează cel puțin 30 de abonați, primesc, în Austro-Ungaria, prin urmare și-n Bucovina, un rabat de 10 cruceri v. a. după fie-care exemplar, ear' în România 50 de bani.

Comandele se fac în bani gata.

Toți cei-ce reflectează au a se adresa la: **W. Krafft**, librar în Sibiu.

Administrațiunea Calicului.